

DEN GIFTESYGE RAVN

En lille spurv sørgede over sin mand, der var blevet borte. Hun holdt af ham, fordi han fangede orme til hende.

Mens hun sad der og græd, kom en ravn hen til hende og spurgte: „Hvorfor græder du?“

„Jeg græder over min mand, som er blevet borte; jeg holdt af ham, fordi han fangede orme til mig,“ sa' spurven.

„Gråd sømmer sig ikke for den, som kan hoppe hen over græsstråns toppe. Gift dig med mig - jeg, som har en dejlig høj pande, brede tindinger, langt skæg og et stort næb. Du skal sove under mine vinger og lækkert skarn skal blive din føde.“

„Jeg vil ikke gifte mig med dig, fordi du har den høje pande, brede tindinger, langt skæg, stort næb, - og fordi du vil byde mig skarn som mad.“

Så rejste raven sin vej - bort for at fri til vildgæssene. Og han var så syg af elskov, at han aldrig sov. Vildgæssene var netop ved at trække bort, da han nåede dem.

„Da en ussel spurv har vraget mig, ville jeg gerne gifte mig med jer,“ sa' raven til to gæs.

„Du kommer netop, som vi skal til at trække bort,“ sa' gæssene.

„Jeg rejser med!“ sa' raven.

„Ser du, det er umuligt for den, som ikke kan svømme, for den, som ikke kan hvile sig på havet. Der er ingen isfjelde ad den kant.“

„Lige meget! jeg sejler gennem luften.“ Og så tog den to gæs til koner.

Nu trak vildgæssene bort, og raven med dem;

men det varede ikke længe, før den begyndte at dale af udmattelse og søvnighed. „Noget at hvile mig på! Sæt jer ved siden af hinanden!" skreg den. Og dens to koner satte sig på vandet, medens deres kammerater drog videre.

Ravnen satte sig på dem og faldt i søvn. Men da dens koner så de øvrige vildgæs fjerne sig længere og længere bort, skubbede de ravnen ud i søen og fløj videre.

„Noget at hvile mig på," skreg ravnen, da den dumpede i vandet; til sidst gik den til bunds og druknede.

Siden opløste den sig i små dele - og dens sjæl blev til små „havravne" (sorte vingesnegle).